להולכה כשר לקבלה כל"ל מ"ד, ד) לעיל כג:,

ה) שם ודף ה., ו) ב"מ עו. ע"ש, ו) במ"ה: לעשות,

קידושין מח.],
 נות (קידושין מח.],
 נות (קידושים כדן, דברים כדן,
 נות (קידושים בדן,
 נות (קידו

יב) [נ"ל שני דף כד.],
יג) [דף עו. ויתכן שיש
להוסיף אי אדיבורא וכר.],

יד) [ומפרש"י לקמן עא: ד"ה טעמא וכו' וד"ה הא

אמר וכו׳ מוכח שסידורו

היה מי שאחזו קודם התקבל, וכן כתב התום׳ הרא"ש בדעת רש"י.],

פסקי רי"ד

האומר התקבל גט זה לאשתי או הולך גט זה לאשתי אם רצה ^{d)} להחזיר

יחזיר האשה שאמרה התקבל לי גיטי אם רצה

להחזיר לא יחזיר לפיכך

אם אמר לו אי אפשי שתקבל לה אלא הולך ותן

. לה אם רצה להחזיר יחזיו

ישבג״א אף האומרת טול

לי גיטי אם רצה להחזיר

לא יחזיר. פי׳ בעל שאמר לא יוויו. פי בעל שאמו התקבל גט זה לאשתי כך הוא כאילו אומר הולך

. שאין הבעל ממנה שליח

שאין הבעל ממנה שליה לקבלה כ"א להולכה הילכך בין אם אמר הולך

בין אם אמר התקבל ורצה להחזיר ולבטל השליחות יכול לבטל אבל האשה

שאמרה התקבל לי גיטי

קבלה אינו יכול להחזירו

. שיד השליח כיד האשה

א א מיי' פ"ו מהל' מהל' גירושין הל"י סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי קמ סעיף ח וסי׳ קמא קני שביף נו יש סעי' נט: ב מיי' שם הל"א וסמג

שם טוש"ע שם סי קמ סעי' ג: ג מיי שם הל"י טוש"ע ג ג מיי

שם סעי' ו: ד ד מיי' שם הל״ט :עוש"ע שם סעי' ד ה ה ו מיי׳ שם הל"ו סמג - בט קמא סעי׳ לא: ו ז ח מיי׳ שם הלי״א סמג

שם טוש"ע שם סיי קת

הגהות הב"ח

(A) תום' ד"ה האומר התקבל נ"ב וכן כתבו התוס' דף עב. ד"ה ומשום כיסופא אבל הרא"ש סידר פ' התקבל אחר פ' מי : אומוני

מוסף רש"י גיטי. האשה שאמרה לאחד אם תמנא את בעלי אמור לו שישלח לי את גיטי בידך ותיעשה שלוחו של בעלי לגרשני סממו של בעני לגושני כשמגיע גט לידי, דשליח להולכה על הבעל לעשות והאשה מתגרשת כשיגיע גט לידה ושליח לקבלה על האשה לעשות שיהא הוא שלוחה וכמותה ותתגרש עוו). אדיבורא דידיה קא סמיך. והכי אמר לו מהימנת לי דכך אמרה ולא עשאו שליח להולכה, הלכך איו כאו שליחות דאיו עליה התקבל, והבעל נתנו לו התתקבת, והפעל נתנח עו בתורת שליח קבלה, ושליחות זה אינו ביד הבעל •(DU) לעשות (שם). דאי אדיבורא דידה קא סמיך. ולא לדכריו האמין אלא הילך כמה שאמרה היא קאמר ליה, אם כן עשאו שליח להולכה וזו בידו הוא וכי מטי גיטה

מוסף תוספות

א. רש"י סידר מי שאחזו הרח"ש. ב. בפי השולח בתיקון העולם פסיק ותני פרקין דהנזקין בתריה דאיירי נמי. מוס' הרח"ש. 1 דמלחא דפשימא היא ראם רצה להחזיר יחזיר. רנט קרשקש.] כיון דבעל לאו כר שווייא שליח לקבלה הוא התקבל והולך קאמר. מוס' הרח"ש. T. המשנה. מוס' הרח"ש.

האומר התקבל. (6) א בירושלמי תנא התקבל אחר הניזקין ואחריו מי שאחזו וכן נראה לר"ת דהניזקין תנא בתר השולח משום דאיירי במילי דהוו מפני תיקון העולם והשתא הדר למילתיה דאיירי בשליחות ואיידי דאיירי באומר לשנים תנו או לשלשה כתבו

ותנו תנא בתריה מי שאחזו דאיירי נמי באומר כתבו ואיידי דתגא במי שאחזו במגורשת ואינה מגורשת תנא בתריה הזורק דקתני בה מחלה על מחלה מגורשת ואינה מגורשת יד): הא שויתיה שליח. השתא סלקא דעתין דלא אינטריך למיתני התקבל ג אלא למידק דכי היכי דהתקבל דוקה בלה שויתיה שליח הולך נמי

דוקא בלא שויתיה שליח: **דילמא** בהילך. אינו מגיה ד אלא כלומר דילמא

איכאה דתני הילך: איש לקבלה ואשה להולכה מאי. משום דכגע אשה בהולכה לא שייכא ואיש

בקבלה משום הכי קבעי:

הבעל אי איפשי שתקבל לה'אלא הולך ותן לה אם רצה לחזור יחזור רשב"ג אומר יאף האומרת מול לי גימי אם רצה לחזור לא יחזור: גמ' א"ל רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי מעמא דלא שויתיה איהי שליח לקבלה הא שויתיה איהי שליח לקבלה רצה לחזור לא יחזור ש"מ יחולך כזכי דמי לא לעולם אימא, לך הולך ילאו כָזכי דמי והתקבל גם לאשתי איצטריכא ליה דם"ד אמינא הואיל ובעל לאו בר שוויה שליח

לקבלה הוא אע"ג דממא גימא לידה לא להוי גימא קמ"ל דהתקבל והולך קאמר תנן האשה שאמרה התקבל לי גימי אם רצה לחזור לא יחזור מאי לאו לא שנא אקבלה לָא שנא אהולבה לא אָקבלה ת"ש לפיכך אם אמר לו הבעל אי איפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה אם רצה לחזור יחזור מעמא דאמר אי איפשי הא לא אמר אי איפשי אם רצה לחזור לא יחזור ש"מ הולך כוכי דמי דילמא בהילך פשימא איש הוי שליח להולכה שכן בעל מוליך גם לאשתו ואשה הויא שליח לקבלה שכן אשה מקבלת גימה מיד בעלה איש לקבלה והאשה להולכה מאי ת"ש האומר התקבל גם זה לאשתי או הולך גם זה לאשתי אם רצה לחזור יחזור האשה שאמרה התקבל לי גימי אם רצה לחזור לא יחזור מאי לאו בחד שליח וש"מ כשר ילקבלה כשר להולכה לא בשני שלוחין תא שמע לפיכך אם אמר לו הבעל אי איפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה' אם רצה לחזור יחזור והא הכא דחד שליח הוא וש"מ כשר לקבלה כשר להולכה פשום מינה האיש הוי שליח לקבלה שכן אב מקבל גם לבתו קמנה אשה להולכה תיבעי לך מאי אמר רב מרי ת"ש מאף הנשים שאין נאמנות לומר מת בעלה נאמנות להביא את גימה והתם הולכה היא אמר רב אשי מסיפא נמי שמעית מינה דקתני סיפא יהאשה עצמה מביאה את גימה ובלבד שהיא צריכה לומר בפני נכתב ובפני נחתם ואוקימנא בהולכה יש"מ: איתמר ייהבא לי גימי ואשתך אמרה התקבל לי גימי והוא אמר הילך כמה שאמרה אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר רב "אפילו הגיע גם לידה אינה מגורשת שמע מינה אדיבורא דידיה קא סמיך דאי אדיבורא דידה קא סמיך מכי ממי גימא לידה מיהא תיגרש אמר רב אשי הכי השתא בשלמא

האומר התקבל גם זה לאשתי או הולך גם זה לאשתי אמן רצה לחזור חזור האשה שאמרה התקבל לי גיטי אם רצה לחזור לא יחזור ילפיכך אם אמר לו

הוה ליה שליח לקבלה: פשיטא איש. זכר יכול ליעשות שליח לבעל להולכה כיון דאיתרבי שליחות. מקרא מושלחה ש פשיטא דודאי זכר

להולכה רצי: שכן בעל. עליו להוליך גט לאשתו ובמידי דאיהו כשר שלוחו למי כשר: ואשה. אחרת פשיטא לן דהויא שליח לחברתה

לקבלה מאחר דרבי קרא שליחות לקבלה מושלחה מביתו קרי ביה ושלחה: שכן. היא עלמה מקבלת גיטה: איפכא מאי. מי אמרי' כיון דהוא עלמו לאו בר קבלה הוא שאר זכרים נמי לאו בני קבלה נינהו וכן לענין הולכה באשה: ב**חד שליח.** קאמר דבין א"ל בעל הולך בין א"ל

התקבל הוי שליח להולכה ואי אמרה ליה איהי מעיקרא לההוא התקבל היי שליח לקבלה אלמא ההוא דאכשר להיות שליח לבעל להולכה מכשר

להיות שליח לאשה לקבלה: לא בשני שלוחין. וה"ק הבעל שאתר לאיש בין התקבל בין הולך לשון הולכה הוא והאשה שאתרה לחברתה התקבל ונתנו לה הבעל אם רצה לחזור לא יחזור ולאו אשלים דרישא קאי: והא הכא דחד שליה הוא. לההוא דאמרה ליה איהי התקבל א"ל איהו

אי איפשי שתקבל אלא הולך: פשוט מינה איש דהוי שליה לקבלה. כלומר מתרתי בעיין דבעינן לעיל חדא מלית למפשט מינה דאיכא למימר מתני׳ באיש קמיירי דכשר אף לקבלה ודין הוא שהרי מלינו שהוא ראוי לקבלה בגט של בתו קטנה שהתורה זכתה לו לקבל

קידושיה כדילפינן בכתובות (דף מו:) מויצאה חנם אין כסף? ולקבל את גיטה דכתיב ויצאה והיתה לאישיא) איתקש יציאה להויה הלכך בשליחות

נמי כשר אבל אשה להולכה אכתי מיבעי לן: אף הנשים כו?. חמותה ובת חמותה לרתה ויבמתה ובת בעלה: והחם הולכה היא. דקתני

להביא: ו**אוקימנא בהולכה**. בפרק ים קמא מדקתני לריכה לומר בפני נכתב והוינן בה מכי מטא גיטא לידה איגרשה לה ומתרצינן דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטים המם: ה"ג הבא לי גיטי ואשסך אמרה הסקבל לי גיטי. האשה שאמרה לשלוחה הבא לי גיטי והוא אומר

לבעל אשתך אמרה התקבל לי גיטי: והוא אומר. הבעל אמר לו הילך כמה שאמרה: אפי׳ הגיע גט לידה אינה מגורשת. כדמפרש ואזיל: ש"מ. דמאן דאמר לשליח הילך כמה שאמרה משלחך: אדיבורא דידיה סמיך. אדעתא דדיבורא דשליח קאמר ליה האי הילך כמה שאמרה

דמהימנת לי דשליח לקבלה את הילכך אינה מגורשת דכי יהב בעל ניהליה אדעתא דשליחות קבלה יהיב ניהליה ולאו אדעתא דהולכה ושליח

לקבלה לא הוי ותפשוט מינה בעיא דאיבעיא לן בב"מ בהשוכר את האומנין ^ע אדיבורא דשליח סמיך: דאי **אדיבורא דידה סמיך**. והכי

שעשתה אותו שליח לקבלה אי אפשי שתקבל לה להיות כידה אלא שליח שלי תהא להוליכו לידה: אם רלה לחזור. כל זמן שלא הגיע גט לידה: יחוור. שאינה מתגרשת אלא מדעת המגרש והרי אמר לא יהא גט עד שיגיע גט לידה: אף האומרם טול לי גיטי. לשון קבלה הוא: גבו׳ טעמא דלא שויחיה שליח לקבלה. אהולך גט זה לאשתי קאי דקתני מתני' יחזור ומיירי בדלא שויתיה איהי שליח לקבלה ובעל לאו בר שוייה שליח לקבלה הוא דהא חוב הוא לה והכא הוא דקאמרינן יחזור: הא שויתיה חיהי שליה לקבלה. וקחמר איהו הולך: לא יחזור. דלא עקריה משליחותה דידה: הלמה הולך כוכי דמי. ופלוגתא היא בפ"ק (לעיל דף יד.): לא לעולם לאו כוכי דמי. ואפילו שויתיה איהי שליח לקבלה ואמר לו איהו הולך מיעקר עקריה משליחותה ושוייה איהו שליח להולכה. והאי דנקט מתני' בדלא שויתיה שליח משום התקבל נקט לה דהתקבל אינטריכא ליה לאשמועי׳ דאע״ג דלא שויתיה היא שליח ובעל נמי לאו בר שוייה שליח לקבלה הוא אלא להולכה ואיהו לא אמר הולך אפ״ה כי מטא גט לידה מיהא מגורשת: לא ליהוי גישא. דהא לאו להולכה שוייה שליח ולקבלה נמי לא בר שוייה שליח הוא: קמ"ל. דהתקבל דקאמר ליה התקבל והולך קאמר דאדם יודע שאין לו שליחות לקבלה. ואיידי דתנא התקבל תנא הולך דהכי קאמר מתני׳ בין שאמר בעל בלשון קבלה בין שאמר בלשון הולכה הוי שליח להולכה: מאי לאו. אתרוייהו מילי דתנא לעיל מינה קאי לא שנא כי אמר הבעל קבלה ולא שנא הולכה אי שויתיה איהי שליח לקבלה מעיקרא לא יחזור ש"מ הולך כזכי דמי: דלמא בהילך. בהך סיפא לא מיתני הולך ותן לה אלא הילך ותן לה דהילך ודאי הילך כדקאמרה היא ואי לאו דאמר אי אפשי

האומר הסקבל. רלה לחזור. הבעל: יחזור. דגט חוב הוא לה

לא יחזור. כיון דאיהי שויתיה שליח הרי הוא כידה ונתגרשה מיד

בקבלתו של זה: לפיכד. כיון דאמרן אין יכול לחזור אין לו תקנה

ואין חבין לאדם אלא מדעתו ליעשות" לו שליח לחובתו:

לחזור אא"כ אמר לו הבעל לזה

שיו השליוו כיו האשה דמיא אך אם יאמר הבעל אי אפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה [אם רצה להחזיר יחזיר] רשבג"א י הים הברו. להחזיר יחזיר] רשבג״א אף האומרת לשליח טול יי לי גיטי כאומרת התקבל יחזיר. פשיטא לן איש הוי שליח להולכה שכז בעל הויא שליח לקבלה שכן . אשה מקבלת גיטה מיז להולכה מאי ופשטי׳ דאיש נמי הוי שליח לבתו קטנה ואשה נמי הוי שליח להולכה שכן אשה שליו לווולכו שכן אשה עצמה מביאה גיטה ממדינת הים דתנן אשה עצמה מביאה גיטה ובלבד נכתב ובפני נחתם. איתמר הבא לי גיטי והלך השליח וובא לי ג'ט וווכן וושליוו ואמר לבעל אשתך אמרה התקבל לי גיטי והוא אמר לו הולד כמול) שאמרח אבוה אמר רב אפילו הגיע הנט לידה אינה מגורשת משום דעקריה שליח לשליחותיה דאמר שליח

ל) כ"ה נוסחת המשנהבירושלמי אם רצה להחזיר יחזיר וזהו שהולרך רבינו לפרש דרולה להחזיר ולבטל וכו׳. ב) לפנינו הגירסא כמו שאמרה ואולי דרבינו היה גורם כמו שאמרת.

לקבלה הוינא (ולא) לבולרה לע הוונא